

## GULS

lang heb ik het toegeven aan mijn verslavingsgevoeligheid  
weggezet als bourgondisch leven -  
een kunstenaar hoort de geest immers te verruimen,  
en dient zonder remmingen het onderbewuste te laten stromen -  
de sigaret hangt aan de schrijverslip als een babyluaard aan zijn moeder

wie is van Gogh zonder absinth  
wie is Hemingway zonder whisky  
wie is Brel zonder Gauloises?

gulzigheid was geen hoofdzonde, integendeel  
het streven naar de bewustzijns-veranderende roes  
nam de plek in van allang dood verklaarde goden

waartoe zijn wij anders hier op aarde?

ik verwarde zingeving met zinnelijkheid  
matigheid met middelmatigheid  
en soberheid met somberheid

met zelfmedicatie draaide ik cognitieve dissonantie  
in een handomdraai tot cognitieve harmonie -  
dat noemde ik geen zelfbedrog, maar omdenken

ik kreeg mijn innerlijke demonen stil  
en mijn innerlijke kinderen vrij  
vermoedde middelen als bron  
van diepe inspiratie en hoge productiviteit

niet lang houdbaar dit

ondertussen raakte ik  
al hoog functionerend  
uitgeput en uitgezakt en uitgedijd

en zag mezelf een weg inslaan  
die niet naar een horizon leidde  
maar naar een schaduw

niet dat ik nu niks meer gebruik  
sterker nog; ik slik elke dag een pil

met een merknaam  
en op recept:  
een anti-depressivum

iets beheersbaarder, maar nog altijd een drug

bewustzijnsveranderend  
stemmingsverbeterend  
en wat mij betreft  
levensverlengend